

BÜYÜMEYEN ÇOCUK

PETER PAN

J.M.BARRIE

carpe diem!

Bölüm 2.

GÖLGE

Bay ve Bayan Darling evden ayrıldıktan sonra bir süre çocuklarının yataklarının yanında bulunan gece lambaları yanmaya devam etti. Bunlar çok güzel, küçük gece lambalarıydı ama birden art arda söndüler.

Artık odada gece lambalarından bin kat daha parlak bir ışık vardı. Bu ışık çocuk odasındaki bütün çekmeceleri karıştırdı, Peter'in gölgesini aradı. Gardırobu didik didik etti ve tüm ceplerin içini dışına çıkardı. Aslında bu ışık değildi, bir saniyeliğine durduğunda onun peri olduğunu görebilirdiniz. El kadar boyu vardı. Tinker Bell adında bir kızdı, kuru yapraklardan zarif bir elbise giyyordu.

Perinin içeri girişinden bir süre sonra pencere küçük yıldızların üflemesiyle açıldı ve Peter de içeri düştü. Tinker Bell'i yol boyunca taşıdığından elleri peri tozuna bulanmıştı.

“Tinker Bell” diye seslendi usulca. Çocukların uyuduğundan emin olduktan sonra “Tink, neredesin?” diye sordu Peter. Peri bir sürahinin içindeydi ve bundan son derece hoşlanmıştı. Daha önce hiç sürahinin içinde bulunmamıştı.

“Ah, o sürahiden çık ve söyle bana!” dedi Peter, “Gölgeyi nereye koyduklarını biliyor musun?”

Çok tatlı bir çingırak sesi ona cevap verdi. Bu peri diliydi.

Tink gölgenin büyük kutuda olduğunu söyledi. Çekmeceli sandığı kastediyordu. Peter çekmecelere doğru bir hamle yaptı ve içindeki her şeyi iki eliyle yere saçtı. Derken gölgesini buldu ve sevincinden Tinker Bell'i çekmeceye kapattığını fark edemedi.

Gölgesiyle birbirlerine yaklaştırıldıklarında su damlaları gibi birleşeceklerini sanmıştı. Ancak umduğu gibi birleşmediklerinde dehşete kapıldı. Banyodan aldığı sabunla onu kendisine yapıştırmaya çalıştı ama başarısız oldu. Bunun üzerine Peter, yere oturup ağlamaya başladı.

Hıçkırıkları Wendy'yi uyandırdı. Yatağında doğrulan kız, odasının zemininde ağlayan yabancıyı görünce telaşlanmadı.

“Evladım” dedi kibarca, “Neden ağlıyorsun?”

Peter, peri törenlerinde öğrediği birtakım zarif tavırlar sayesinde canı istediğinde kibar olabiliyordu. Ayağa kalkıp onu güzelce selamladı. Kız buna çok memnun oldu ve yatağından Peter'e doğru eğildi.

“Adın ne senin?” diye sordu Peter.

“Wendy Moira Angela Darling” diye cevap verdi kız, “Peki senin adın ne?”

“Peter Pan.”

Wendy, onun Peter olduğundan zaten emindi. Peter Pan... Yine de bu iki ismin yanında başka isimleri de olacağını ummuştu.

“Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Evet” dedi çocuk oldukça sert bir sesle. İlk kez kısa bir ismi olduğunu fark etmişti.

“Çok üzgünüm” dedi Wendy Moira Angela.

“Önemli değil” diye yutkundu Peter.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu kız.

“Sağdan ikinci” dedi Peter, “Sonra sabaha kadar dümdüz...”

“Ne komik bir adres!”

Peter'in içine bir şüphe düştü. İlk kez komik bir adresi olduğunu fark etmişti.

“Hayır, değil!” dedi.

“Yani” dedi Wendy kibarca ve ev sahibi olduğunu hatırlayarak, “Sana gelen mektupların üzerine yazdıkları şey bu mu?” diye sordu.

Keşke mektuplardan bahsetmeseydi, diye düşündü Peter. Bu konuda biraz dertliydi.

“Hiç mektup almıyorum” dedi oralı değilmiş gibi bir tavırla.

“Peki, annen de mi almıyor?”

“Annem yok” dedi. Annesi olmadığı gibi, bir anneye sahip olmak için de en ufak bir arzu duymuyordu. Onlara gereğinden fazla değer verildiğini düşünüyordu. Wendy ise acıklı bir durumla karşı karşıya olduğunu hissetti.

“Ah Peter, ağlamana şaşmamalı” dedi ve yataktan kalkıp ona doğru koştu.

“Anneler için ağlamıyordum” dedi çocuk öfkeyle, “Ağlıyordum çünkü gölgem bir türlü üzerime yapışmıyor. Ayrıca ben ağlamıyordum.”

“Yerinden mi çıktı gölgen?”

“Evet” dedi Peter.

Sonra Wendy, yerde duran gölgeyi gördü. Zavalılık öyle perişan duruyordu ki Peter için çok üzüldü. “Ne korkunç!” dedi. Ama Peter’in onu sabunla yapıştırmaya çalıştığını görünce gülümsemekten

kendini alamadı. Tam da erkek çocuklarının yapacağı şey!

Neyse ki o ne yapacağını biliyordu ve “Yerine dikilmesi şart” dedi biraz da patronluk taslayarak.

“O da ne demek?” diye sordu Peter.

“Sen de amma cahilsin.”

“Hayır, değilim.”

Aslında kız onun cehaletinden zevk alıyordu. “Senin için onu yerine dikeceğim, küçük adam” dedi, aynı boyda olmalarına rağmen. Dikiş setini çıkardı, iğne ve iplik seçti. Gölgeyi Peter’in ayağına dikmek için işe koyuldu.

“Biraz acıyabilir” diye de uyardı onu.

“Ah, ağlamayacağım” dedi Peter, zaten hayatında hiç ağlamadığını düşünüyordu. Dişlerini sıktı ve ağlamadı. Çok geçmeden gölgesi hâlâ biraz buruşuk olsa da eski yerindeydi.

Wendy düşünceli bir tavırla “Belki de ütülemeliydim” dedi. Ama Peter dış görünüşe aldırmadan çılgınca bir sevinçle hoplayıp zıplıyordu. Ne yazık ki bu mutluluğunu Wendy’ye borçlu olduğunu çoktan unutmuştu. Hatta gölgeyi kendisinin diktiğini sanıyordu. “Ne kadar akıllıyım!” diye sevinçle haykırdı. “Ah, ne kadar akıllı ve becerikliyim!”

Ne yazık ki Peter, kibriyle tanınıyordu. Dürüstçe söylemek gerekirse ondan daha ukala bir çocuk yoktu.

Wendy, önce çok şaşırdı. Derken kendini topladı ve “Seni kendini beğenmiş” diye bağırdı. “Sen hiçbir şey yapmadın, sadece oturup ağladın!”

Peter umursamaz bir tavırla “Birazcık yardımın dokundu” dedi ve dans etmeye devam etti.

“Birazcık yardımım dokunmuşmuş!” diye cevap verdi kız sitemle. “Eh madem ben pek bir işe yaramıyorum, yatağıma geri döneyim bari” dedi ve gururlu bir tavırla yatağına girerek yüzünü battaniyeyle örttü.

Peter yatağın ucuna oturup ayağıyla hafifçe onu dürttü. “Wendy” dedi, “Battaniyenin altından çık lütfen. Kendimden memnun olduğumda övünmeden duramıyorum, ne yapayım?”

Wendy yattığı yerden onu ilgiyle dinlemesine rağmen hâlâ başını kaldırıp bakmıyordu. “Wendy” diye devam etti Peter karşı konulmaz tatlı bir sesle: “Wendy, bir kız yirmi erkek çocuğuna bedeldir.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Peter?”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Bence sen çok tatlısın” dedi ve ona hatıra olarak dikiş kutusundan aldığı bir yüksük verdi.

“Şimdi” dedi çocuk, “Ben de sana bir hediye vereyim mi?” dedi.

“Nasıl istersen” diye cevap verdi Wendy.

Peter, Wendy’nin eline bir meşe palamudu düğmesi bıraktı. Wendy bu hatırayı boynundaki zincire takacağını söyledi kibarca. Şanslıydı çünkü bu palamut daha sonra onun hayatını kurtaracaktı. Tabi Wendy henüz bundan habersizdi.

İnsanlar tanıştıklarında birbirlerine yaşlarını sormaları âdettendir. Bu yüzden her zaman doğru olanı yapmayı seven Wendy, Peter’e kaç yaşında olduğunu sordu.

“Bilmiyorum” dedi Peter tedirginlikle. “Ama oldukça gencim.” Bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyordu, sadece şüpheleri vardı. Ama bir nedenini de söylemeden edemedi: “Ben doğduğum gün evden kaçtım” dedi.

Wendy oldukça şaşırmıştı ama bu durum ilgisini de çekmişti. Elini pat pat yatağa vurarak çocuğu yanında oturmaya davet etti.

“Çünkü annemle babamın” diye açıklamaya başladı Peter alçak sesle, “Yetişkin bir adam olduğumda ne iş yapacağım hakkında konuştuklarını duydum.” Şimdi olağanüstü

telaşlıydı. “Hiçbir zaman yetişkin bir adam olmak istemiyorum” dedi tutkuyla ve devam etti: “Her zaman küçük bir çocuk olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum. Bu yüzden Kensington Gardens’a kaçtım ve perilerin arasında uzun bir süre yaşadım.”

Wendy ona hayranlık dolu bir bakış attı. Peter bunun kaçtığı için olduğunu düşündü ama aslında perileri tanıdığı içindi. Wendy perilerle ilgili sorular sormaya başlayınca şaşırdı çünkü perilerin başa bela olduğunu düşünüyordu. Sürekli ayağına dolanıyorlardı. Yine de onlardan hoşlanıyordu ve kıza perilerin başlangıcını anlattı.

“Biliyor musun Wendy, yeni doğan bir bebek ilk kez güldüğünde, gülüşü binlerce parçaya bölünür. Hepsi zıplamaya başlar ve zıplaya zıplaya bir perinin dünyaya gelmesine neden olur.”

Yeni şeyler öğrenmek kızın hoşuna gitmişti.

“Ve böylece” diye devam etti tatlı tatlı anlatarak, “Her erkek ve kız çocuğu için bir peri olurdu bir zamanlar...”

“Bir zamanlar mı? Artık yok mu yani?”

“Hayır. Çocuklar artık o kadar çok şey biliyorlar ki kısa sürede perilere inanmaktan vazgeçiyorlar ve bir çocuk ne zaman ‘Perilere inanmıyorum’ dese bir yerlerde bir peri düşüp ölüyor.”

Periler hakkında bu kadar laf yeter, diye düşündü çocuk ve birden Tinker Bell'in fazla sessiz kaldığını fark etti. "Nereye gittiğini bir bilsem" dedi kendi kendine ayağa kalkarak ve Tink'i adıyla çağırdı. Wendy'nin kalbi ani bir heyecanla çarpmaya başladı.

"Peter!" diye bağırdı Wendy ona sarı-larak. "Bana bu odada bir peri olduğunu söylemeyeceksin sanırım!"

"Az önce buradaydı" dedi çocuk biraz sabırsızca. "Onu duymuyorsun, değil mi?" diye sordu ve ikisi de susup kulak kabarttı.

"Duyduğum tek ses" dedi Wendy, "Çan sesi gibi bir şey."

"Bu Tink ve onun peri dili. Sanırım ben de duyuyorum."

Ses, çekmeceli sandıktan geliyordu. Peter, yüzünü neşeyle buruşturdu ve bir kahkaha attı. Hiç kimse Peter kadar tatlı kahkaha atamazdı.

"Wendy" diye fısıldadı neşeyle, "Onu çekmeceye kapattım galiba!"

Zavallı Tink'i çekmecedan çıkardı ve Tink öfkeyle çığlık atarak çocuk odasının içinde uçtu. "Böyle şeyler söylememelisin" diye karşılık verdi Peter. "Elbette çok üzgünüm, ama çekmecedan olduğunu nereden bilebilirdim?"

Wendy onu dinlemiyordu. “Ah Peter” diye bağırdı, “Bir dursa da onu görmeme izin versel!”

“Neredeyse hiç durmazlar, hep böyle kıpır kıpır” dedi Peter ama Wendy bir an için minik yaratığın guguklu saatin üzerine konduğunu gördü. “Ah ne güzel!” diye bağırdı ama Tink’in yüzü öfkeden çarpılmış gibiydi.

“Tink” dedi Peter dostça, “Bu hanımefendi senin onun perisi olmanı dilediğini söylüyor.”

Tinker Bell, küstahça bir cevap verdi.

“Ne diyor Peter?”

Peter tercüme etmek zorunda kaldı. “Pek kibar değil. Senin çok çirkin bir kız olduğunu ve kendisinin de benim perim olduğunu söylüyor.”

Tink’i ikna etmeye çalışarak “Benim perim olamayacağını biliyorsun Tink, çünkü ben bir beyefendiyim ve sen de bir hanımefendisin” dedi.

Tink bu sözlere “Seni sersem şey” diye karşılık verdi ve banyoya girerek gözden kayboldu. Peter kızdan özür dileyerek “O oldukça bayağı bir peridir” diye açıkladı. “Ona Tinker Bell yani Tamirci Çıngırak diyorlar çünkü tencere ve çaydanlıkları tamir ederek hayatını geçirir.”

Bu sırada koltukta yan yana oturuyorlardı. Wendy ona daha fazla soru yöneltti.

“Eğer artık Kensington Gardens’da yaşamıyorsan...”

“Bazen hâlâ oraya gidiyorum.”

“Peki, şimdi çoğunlukla nerede yaşıyorsun?”

“Kayıp çocuklarla.”

“Kim onlar?”

“Onlar, dadıları başka tarafa bakarken arabalarından düşen çocuklar. Yedi gün içinde bulunmazlarsa hayatlarını sürdürmek için Varolmayan Ülke’ye gönderilirler. Ben de onların lideriyim.”

“Bu çok eğlenceli olmalı!” dedi Wendy heyecanla.

“Evet” dedi kurnaz Peter, “Ama oldukça yalnızız. Gördüğün gibi bizi çekip çevirecek hiç kız yok. Onlar yirmi erkek çocuğa bedeldir, biliyorsun.”

“Diğerleri de erkek mi?”

“Ah, evet! Bilirsin, kızlar bebek arabalarından düşmeyecek kadar akıllıdırlar.”

Bu, Wendy’nin gururunu son derece okşadı. “Bence kızlar hakkında konuşma tarzın çok hoş çünkü John bizi küçümsüyor” dedi.

Peter cevap olarak ayağa kalktı ve John’u tekmeleyerek battaniyeleriyle birlikte yataktan attı. Bu Wendy’ye ilk karşılaşma için oldukça aşırı bir davranış gibi göründü ve ona bu şekilde davranamayacağını söyle-

di. Ancak John yerde sakın sakın uyumaya devam ediyordu. Wendy onun orada kalmasına izin verdi. “Niyetinin nazik olmak olduğunu biliyorum” dedi, “O yüzden bana iltifat etsen daha iyi olur. Zavallı John’u tekmelemek yerine...” ve hemen ardından ılığı bastı.

“Ne oldu, Wendy?” diye sordu Peter.

“Sanki biri saçımı çekiyormuş gibi geldi.”

“Bu Tink olmalı. Onu bu kadar haylaz olduğunu bilmezdim.”

Gerçekten de Tink yine sağa sola uçuşuyor ve tehditler savuruyordu.

“Sana her iyi davrandığımda bunu yapacağımı söylüyor, Wendy.”

“Ama neden?”

“Neden, Tink?” diye sordu Peter de Wendy gibi.

Tink yine “Seni sersem şey” diye cevap verdi. Peter nedenini anlayamadı ama Wendy anladı.

Birden Peter, ocuk odasının penceresine masal dinlemek için geldiğini itiraf etti.

“Senin anlayacağın, ben hiç masal bilmiyorum. Kayıp çocuklardan hiçbirisi masal bilmiyor.”

“Ne kadar korkunç” dedi Wendy.

“Kırlangıların neden evlerin saçaklarına konduğunu biliyor musun?” diye sordu Peter. “Masalları dinlemek için. Hey Wendy,

annen sana çok güzel bir masal anlatıyordu.”

“Hangi masaldı o?”

“Cam ayakkabıyı giyen pasaklı kızı bulamayan prens hakkında...”

“Peter” dedi Wendy heyecanla, “O Kùlkedisi’ydi. Ayrıca prens onu buldu ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.”

Peter o kadar sevinmişti ki, oturdukları yerden kalktı ve hemen pencereye doğru koştu.

“Nereye gidiyorsun?” diye haykırdı kız endişeyle.

“Diğer çocuklara söylemeye.

“Gitme Peter” diye yalvardı Wendy, “Ben daha ne masallar biliyorum.”

Peter geri döndü. Şimdi gözlerinde kurnaz bir bakış vardı.

“Ah, demek çocuklara anlatabileceğin masallar!” diye bağırdı ve sonra Peter kızın kolunu kavrayıp pencereye doğru onu çekmeye başladı.

“Bırak beni!” diye emretti kız ona.

“Wendy, benimle gelirsen diğer çocuklar da masallarına kulak verir.”

Wendy tabii ki bu teklife çok sevindi, ama “Ah canım, yapamam. Annemi düşün! Ayrıca, ben uçamam.”

“Ben sana öğretirim” dedi Peter.

“Ah, uçmak ne güzeldir kim bilir!”

“Sana rüzgârın sırtına nasıl atlayacağını öğretirim ve sonra da gideriz.”

“Ahhhh!” diye coşkuyla haykırdı kız.

“Ve Wendy, gideceğimiz yerde deniz-kızları var.”

“Denizkızları! Kuyruklu mu?” diye sordu merakla Wendy.

“Evet, .ok uzun kuyrukları var.”

“Ah” diye bağırdı Wendy tekrardan, “Denizkızı görmeyi çok isterdim!”

Peter, kızı kandırmak için elinden geleni yapıyordu. “Wendy” dedi, “Orada hepimiz sana saygı duyarız ve sözünden çıkmayız.”

Wendy, gitsem mi diye düşünmekten kendini alamıyordu.

“Giysilerimizi diker ve bize cepler yaparsın. Hiçbirimizin cebi yok.”

Wendy buna nasıl karşı koyabilirdi ki? “Tabii ki, bunu yapmayı çok isterim!” diye bağırdı. “Peter, John ve Michael’a da uçmayı öğretir misin?”

“Eğer istersen” dedi Peter kayıtsızca ve bunu üzerine kız, John ile Michael’a koşup onları sarstı. “Uyanın” diye bağırdı, “Peter Pan geldi ve bize uçmayı öğretecek!”

John gözlerini ovuşturdu. “O zaman ben kalkayım” diye mırıldandı yavaşça doğrulmaya çalışarak. “Merhaba, kalktım!” dedi uykuyla bir sesle.

Bu sırada Michael da ayaklandı ancak bir testere kadar keskin görünüyordu. Peter birden onlara susmalarını işaret etti. Hepsinin yüzünde, büyüklerin dünyasından gelen sesleri dinleyen çocukların korkunç kurnazlığı vardı. Derken sessizlik... Ama bir şey yolunda değildi sanki. Evet! Bütün akşam sıkıntılı bir şekilde havlayan Nana şimdi birden susmuştu. Duydukları şey onun sessizliği idi.

“Perinin ışığını örtün! Saklanın çabuk!” diye bağırdı John, tüm macera boyunca ilk ve son kez komutayı ele alarak. Böylece hizmetçileri Liza, kucağında evin sadık köpeği Nana’yla içeri girdiğinde çocuk odası eski haline dönmüştü. Oda çok karanlıktı ve üç çocuk masum masum uyuyormuş gibi sesler çıkarıyorlardı. Bunu pencere perdelerinin arkasından ustalıkla yapıyorlardı.

Liza çok sinirliydi çünkü mutfakta pudingini karıştırıyordu ancak Nana’nın saçma kuşkuları yüzünden, yanağına yapışmış bir kuru üzümle çocuk odasına gelmek zorunda kalmıştı.

“İşte, seni kuşkucu hayvan” dedi Nana utanarak. “Tamamen güvendeler, değil mi? Bak, küçük meleklerin her biri yataklarında mışıl mışıl uyuyor. Nefes alışlarını dinle.”

Michael bu başarısından cesaret alarak o kadar yüksek sesle horladı ki neredeyse

yakalanacaklardı. İşte Nana bunun numara olduğunu anlamıştı ve kendini Liza'nın pençelerinden kurtarmaya çalıştı.

Ama Liza biraz saftı ve “Artık yeter Nana” dedi sertçe onu odadan dışarı çekerek, “Seni uyarıyorum. Bir daha havlarsan doğruca komşuya gidip efendinle hanımını eve getiririm. Sonra da efendin seni bir güzel cezalandırır!”

Mutsuz köpeği tekrar bağladı ama sizce Nana havlamayı bıraktı mı? Hayır. Efendisi ve hanımını partiden eve getirmek! İsteddiği de buydu zaten. Ne yazık ki Liza ona kulak asmadan mutfakta karıştırdığı pudingine geri döndü. Nana ondan yardım gelmeyeceğini anlayınca tasmaını gerdikçe gerdi, sonunda da kopardı ve soluğu komşu evde aldı. Yemek odasına daldı, pençelerini göğce kaldırdı. Bu onun iletişim kurma yoluydu. Bu sayede Bay ve Bayan Darling, çocukların odasında korkunç bir şey olduğunu hemen anladılar ve ev sahiplerine veda etmeden sokağa fırladılar.

Üç haylazın perdelerin arkasında nefes alıp vermesinin üzerinden on dakika geçmişti ve Peter Pan on dakika içinde çok şey yapabiliirdi.

John, odanın içinde saklandığı yerden çıkarak “Her şey yolunda” diye açıkladı. “Peter, gerçekten uçabiliyor musun?”

Peter ona cevap verme zahmetine girmek yerine odanın içinde uçuştı ve şöminenin rafına kondu.

John ve Michael, “Ne harika!” dedi coşkuyla.

Onların aksine Wendy, “Ne kadar tatlı!” diye bağırdı.

“Evet. Çok tatlıyım, çok tatlıyım!” dedi Peter, yine terbiyesini unutarak.

Uçmak çok kolay görünüyordu. Üç kardeş, önce yerden sonra yataklardan dindikler bu işi ama her seferinde yukarı çıkmak yerine aşağı indiler. Hem de paldır küldür.

John dizini ovuşturarak “Nasıl yapıyor-sun?” diye sordu.

“Sadece güzel, harika düşünceler düşünüyorsun” diye açıkladı Peter, “Ve onlar seni havaya kaldırıyor.”

Onlara nasıl uçuşğunu tekrardan gösterdi.

“Bu işte çok beceriklisin” dedi John, “Bir kere de daha yavaş yapamaz mısın?”

Peter, hem yavaş hem de hızlıca yaptı. John, “Şimdi anladım Wendy!” diye bağırdı ama çok geçmeden aslında anlamadığını fark etti. Hiçbiri bir milim bile uçamıyordu.

Aslında Peter onlarla dalga geçiyordu çünkü üzerine peri tozu üflenmedikçe kimse uçamazdı. Neyse ki bahsettiğimiz gibi ellerinden biri peri tozuna bulanmıştı.

Sonunda insafa gelerek her birinin üzerine elindeki tozdan biraz üfledi ve şimdi sonuç mükemmeldi.

“Şimdi omuzlarınızı bu şekilde oynatın ve kendinizi bırakın” dedi.

Hepsi yataklarına uzandılar. Kendini önce bırakan cesur Michael oldu. Anında yükselerek odanın diğer ucuna fırladı ve “Uçtum!” diye bağırdı hâlâ havadayken.

John da kendini bıraktı ve Wendy ile banyonun yanında buluştu.

“Ah, çok güzel!” diye bağırdı Wendy.

“Bana bak!”

“Bana bak!”

“Bana bak!”

Hepsi bir ağızdan bağıırıyordu, Peter kadar zarif değillerdi. Havayı tekmelemekten kendilerini alamıyorlardı, kafaları tavana çarpacak gibiydi ama bu durumdan çok keyif alıyorlardı. Peter, Wendy’ye elini uzattı ama Tink çok kızdığı için bundan vazgeçmek zorunda kaldı.

Yukarı çıktılar, aşağı indiler ve döndüler de döndüler. Wendy’nin deyimiyle “Cennette gibiydiler.”

“Baksanıza” diye bağırdı John, “Neden hepimiz dışarı çıkmıyoruz?”

Elbette Peter de onları buna ikna etmeye çalışıyordu.

Michael dışarı çıkmaya hazırdı. Bir milyar mili ne kadar sürede kat edebileceğini görmek istiyordu. Ama Wendy tereddüt etti.

Peter onu ikna etmek isterecesine “Deniz kızları!” dedi.

“Ah!” diye heyecanlandı Wendy tekrardan.

“Ve korsanlar da var.”

“Korsanlar!” diye bağırdı John pazar şapkasını kaparak “Hemen gidelim!” dedi.

Tam bu sırada Bay ve Bayan Darling, Nana’yla birlikte aceleyle komşularının evinden çıktılar. Sokağın ortasına doğru koşarak çocuk odasının penceresine baktılar. Evet, pencere hâlâ kapalıydı ama oda ısı ışı ıldı ve gecelikleri içinde üç küçük figürün yerde değil, havada dönüp durduğunu görebiliyorlardı.

Üç değil, dört figür!

Titreyerek sokak kapısını açtılar. Bay Darling koşarak yukarı çıkacaktı ama Bayan Darling ona yavaş olmasını işaret etti. Hatta kalbini bile yavaşlatmaya çalıştı.

Zamanında çocuk odasına ulaşabilecekler miydi?

O sırada yıldızlar bir kez daha pencereyi açtılar ve içlerindeki en küçük yıldız seslendi: “Acele edin, Peter!”

Tam o an Peter, kaybedecek bir an bile olmadığını anladı. Buyurgan bir tavır-

la “Gelin!” diye bağırdı. John, Michael ve Wendy’nin ardından hepsi birlikte gecenin içine süzüldü.

Bay ve Bayan Darling, Nana ile çocuk odasına girdiklerinde kuşlar çoktan uçmuştu.